

sva potem čez stopnice v zadnje sobe. Na gladkih povošenih stopnicah mi reče: „Pazite se! v Parizu so spolzke pota“. Odprem glasovir, ter igram nekaj skladb Chopin-ovih, Henselt-ovih, Hummel-novih, ktere so mu zelo dopadle; tudi nekaj svojih reči sem pridjal, in k sklepu je prosil za „preludij“ in „fugo“ Bach-ovo. Ko sem jenjal, pravi Rossini: „Vi igrate popolnoma po Hummel-novo, in vaši persti so 18 let stari. Vidite tukaj (na podobe na stropu kazaje) Mozart-a v loži cesarja Jožefa po prvi predstavi spevoigre „Don Juan“ na Dunaji. Tukaj imate Haydn-a, Palestrina in Salieri-a.

Rečem na to, da poslednji vsaj ni bil Mozart-ov prijatelj. „Prijatelj njegov gotovo ni bil, pa ostrupil ga tudi ni, kakor mnogoteri sodijo“. Hotel sem se priporočiti in posloviti, pa prepričljivo me je zadrževal. „Poznate Hiller-ja?“ me vpraša. Ko mu priterdim, pravi nadalje: „Hiller je znaten umetnik, moj prijatelj in dober mladeneč. Ste poznali Mendelssohn-a in poznate Moscheles-a? to sta umetnika! Poznate Liszt-a? zdaj je v Rimu, kjer se misli oženiti z neko princesinjo! Poznate Wagner-ja? to je izvirni umetnik“. — Poslednjič prosim mojstra za spominkin listek; reče mi: „Z velikim veseljem, pridite prihodnjo nedeljo kakor zgodaj vam je ljubo, jaz sem že ob 7. uri zjutraj pripravljen; dal vam bom listek in svojo fotografijo“. Nadušen sim se poslovil od velicega mojstra“.

0 šolskih praznikov.

(Dalje in konec.)

Dolgočasno je pri šolskem spraševanju, če se otroci nekako zaspajo vedejo, da pretiho in prekratko odgovarjajo, da mora učenik vsaki odgovor tako rekoč iz njih vleči in popravljati. Tako ni bilo v Križah. Otroci so odgovarjali prav čvrsto, brihtno in popolnoma iz keršanskega nauka, pa tudi iz drugih šolskih nauk. Slišali so se čisti slovenski glasi, pa tudi sem ter tje še kaka besedica iz „Kranjske šprae“, post.: „firbec je greh“ i. t. d. — toda to ni motilo poslušavcev, ker smo sploh navajeni takih besed. — Zadovoljen sem zapustil to prijazno šolsko izbo in šel dalje proti Kranju po beli cesti med cvetečim ajdovim poljem. Od tod sem jo zavil na Gašteju proti Škofjiloki, kamor sem zvečer tudi dospel. Škofjaloka je prijazno mestice, v katerem prebiva tudi mnogo iskrenih domoljubov. Loški poglavni šoli t. j. deška in dekliška pri č. č. Ursulinaricah že davno slovite, da ste dobro vravnane. Govoril sem z ondotnim prvim in naj starjim učnikom v deški šoli, kateri mi je, akoravno je že starček, pa vendar od šole in novih vravnav tako živo pripovedoval, kakor

mladeneč v naj boljši dobi svoje učiteljske zavesti. — Iz Loke sem se peljal z nekim voznikom v Ljubljano, kjer se je zopet pričelo moje navadno življenje, t. j. tako življenje, kakoršno je sploh v krajih, kjer prebiva več ljudi, da vsak po svoji poti naprej podviza in se ne zmeni, kaj se godi na desni in levi. — Minuli šolski prazniki pa mi bodo ostali vedno v spominu, in željno bom pričakoval zopet tako milostljivega avgusta, ki bi mi zopet dovolil tako lepo obhajati njegove praznike.

—ot—

Narodoljubni izgled.

Kako visoko se more dospeti s slogo, dokazala nam je meseca decembra prešlega leta neznatna občina Stašovska v Česki. Revna ta občina namreč ne imajoča svoje šole, prisiljena je bila, da pošilja svoje otroke v čez celo uro oddaljeno mesto. Skerbni starši niso mogli gledati malih revčikov svojih, hodečih v tako daljino vsaki dan. Namenijo in sklenijo, da bodo šolo še to leto sozidali. Ali kako hočejo zidati, če pa krajcara nimajo v občinski blagajnici (kasi). „Kaj moremo z denarji?“ govorili so domoljubci, „imamo, hvala Bogu, zdrave roke, in če smo vsi složni, šlo nam bode delo gotovo povoljno. Pervi odloči se vsem žertvam vroči česki rodoljub Jan. Šilhav, za tem pa cela občina, nastoječa z največjo skerbjo, da priredi vse materialne potrebe za zgrado. Apna, peska, dilt in drugih reči bilo je naenkrat vse polno. Mlado in staro, moško in žensko vdeleževalo se je kaj marljivo tega posla, in v kratkem času postavljena je bila čversta podlaga novi šoli. V nekaj dneh stala je ponosno v neizrečeno veselje nevtrudljivih delavcev četiristranska zidina sedem sežujev dolga in štiri široka. Doversivši ti ta posel, počeli so tesarji, mizarji, ključavničarji in kovači svojo moč potrebljevati, in ni minulo mesecdan, bila je že cela zgrada osušena in popolnoma sposobna za javno podučevanje. Kake troške imela je vender stašovska občina! Čuditesel!! 1 goldinar, rečem: en goldinar, ktere ga so za lomljenje pečin in potrebnega kamenja porabili mogli.

Jaz pa vprašam premišljevaajoč to zgodbo: Ali ni to vstvarjena šola?

Oj vi verli Stašovčani, kako vesela vas mora biti pač domovina! Obresničim tudi pri ti priliki znane resnične besede našega nepozabljivega Vodnika:

*„Prebrisana glava pa pridne roke
So boljše bogastvo, ko zlate gorke.“*

L. T.

Novice.

Iz Maribora. Spretni pisatelj g. Janez Majciger je predstavil iz česčine knjigo z naslovom: „Zgodovina ss. apostolov slovanskih Cirila in Metoda“ v slovenščino, in vabi na naročbo. Veljala bode ta knjiga 1 gold. 50 kr. a. v. Ako se bode oglasilo dosti naročnikov, pride ta spis kmali v tisk. Želeli je, da bi se tako lepo delo čversto podpiralo.

Na Raki 24. febr. „Kdor nima skušnje, malo spoznava“, uči Modri v sv. pismu. Tako nekteri iz bukev in po golem umu učeni,